

Publicerad 2009-03-02 22:10 av Leif Furstedt

Uppgiften var enkel men olösbar, där stod hon kvar, resultatlös.

Additionisten subtraherar X

Hon tittar in, sidvis, försjunken
i sin diagnostankestyrning.

Tar en tugga av surt, grönt.

Äpplet är litet men finns där
i sin nästa symboliska hemvist.

Hon lyfte huvudet.

- Vart tog äpplet vägen?

- Vart tog njutningen...

- Vem tog vägen, målet,
och silverfatet?

Den enkla yta äpplet skulle vila på.

Trotts att tankarna föraktades
och svaren torkade i hettan,
det där lilla bekanta helvetet,
bara några steg
vid sidan av,
bortom nästa hörn,
lades ett nytt avsnitt upp, dekorerades,
bara för att...

Skall det gå åt helvete
skall det gå lätt.

Symbolen hade fastnat...

Hon hade inte utrymme kvar,
inte ens
för sina skor.

Hon tog ett kliv åt sidan,
foten fastnade
i nästa aviga tanke,
kommen ur minnen.

Minnen.

Det hon förbannade,
ville hänga tillbaka,
var illusionistens, inte hennes.

Hon bet på nytt i äpplet

väl medveten
att rollen felade.
Det fick henne
att på nytt, lite sidvis
fundera...

Varför finns inga fel...
Varför har ordet rätt
tappat betydelsen...
Äpplet är inte mitt

men surt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Leif Furstedt med Poeter.se id #15188 innehar upphovsrätten